

Zpravodaj Klubu čtenářů Bohumila Hrabala

N Y M B U R S K Ý

PÁBITEL

číslo 15

Má to smysl!

Často si kladu otázku, zda náš Klub čtenářů Bohumila Hrabala má opodstatnění, není-li to zbytečně vynaložené úsilí připomínat osobnost Bohumila Hrabala a jeho tvorbu. To když nahlédnu do edičních plánů velkých nakladatelských domů či do výkladů knihkupectví.

Je pravda, že v tom obrovském množství vydávaných knih dojde vždy i na literaturu hodnotnou, ale většina produkce je podřízena kasovním požadavkům nakladatelů a pokleslým nárokům čtenářské veřejnosti. A tak je Hrabal vydáván jen velmi, velmi málo.

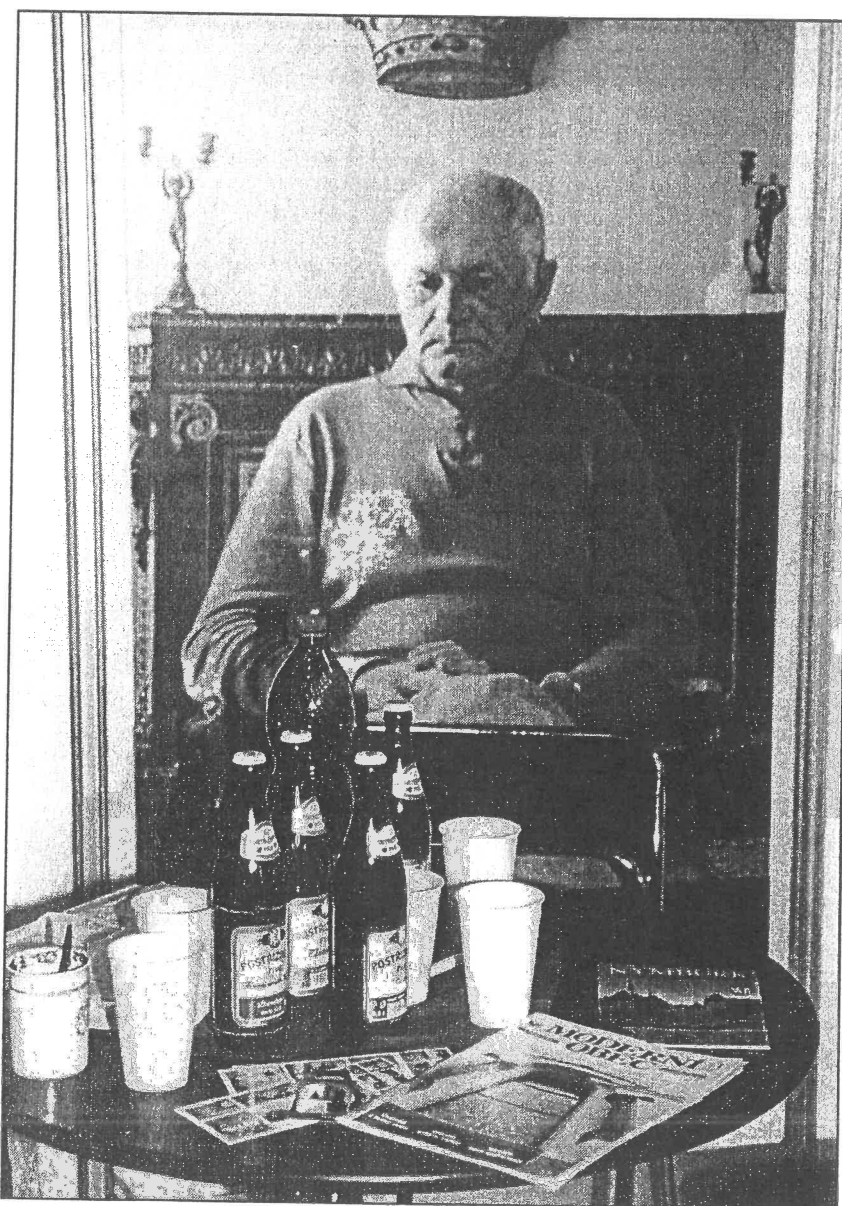
Nedávno za mnou přišla jedna známá. Dostala se jí víceméně náhodou do ruky knížek Pohledy pro Bohumila Hrabala a přečetla si PROTOKOL aneb příspěvek k renesanci sepsaný s mým strýcem Josefem v květnu 1952. „To ti je tak zvláštní a úžasné čtení, že jsem z toho úplně hotová. Konečně jsem pochoopila, co je to to pábení. Půjč mi, prosím tě nějakýho Hrabala,“ zaútočila na mne. Ukázalo se, že tato poměrně vzdělaná dáma četla z Hrabala jen Ostře sledované vlaky - kdysi, ještě za studii, a později Postřižiny. Půjčil jsem jí tedy několik knížek. Po týdnu mi nadšeně volala: „Děkuju! Objevila jsem Hrabala!“

Od pátého do šestého listopadu se v Poděbradech konala již tradiční, krásná akce - 24 hodin čtení. Zkusil jsem přečíst již zmiňovaný Hrabalův Protokol. Domnívám se, podle reakcí publika, že tento text slyšeli všichni poprvé. Někteří z něj byli trochu zmatení, většinou, a bylo tu i dost mladých posluchačů, se líbil.

A to je právě to, proč má náš Klub čtenářů B. H. smysl a co bychom si měli vytknout jako jeden ze stěžejních úkolů. Zprostředkovat kontakt s Hrabalem pro co možná největší čtenářskou obec. Aby se Hrabalovy knihy četly a neležely mrtvě v regálech knihoven, případně na pultech knihkupců, najde-li se nadšenec, který je vydá. Protože již, domnívám se, nazrál čas, aby byly znovu vydány sebrané spisy. Ty první, od Dr. Kadlece, jsou až tak vzácné, že je nemáme kompletní ani v Literárním kabinetu Bohumila Hrabala.

Pokud jste pod vánočním stromčkem našli (a nebo si - pro Potěšení s velkým P - nadělili sami) nějakou knížku našeho milovaného Bohouška, půjčte ji po přečtení někomu dalšímu. Vždyť o Vánocích máme rozdávat radost.

Honza Řehounek

PF 2003

VŠE NEJLEPŠÍ A HODNĚ ZDRAVÍ!

V NOVÉM ROCE ANI DEN BEZ HRABALA!

DÁVNO ZAPOMENUTÝ ROZHOVOR

V týdeníku Nymbursko z ..., který mi ochotně zapůjčil František Sýkora v nymburském muzeu, jsem objevil rozhovor zdejšího pana učitele Karla Polmana s Bohumilem Hrabalem. Vzhledem k tomu, že je většinou veřejnosti neznámý a ti, co ho před lety četli, už zapomněli, dovolil jsem si ho přetisknout.

Byl uveden několika redakčními řádky: „Když jsme se dozvěděli, že spisovatel B. Hrabal navštěvuje pravidelně v neděli Nymburk, požádali jsme našeho spolupracovníka, aby s ním pohovořil. Dnes seznamujeme naše čtenáře s tím, co je bude jistě zajímat z jeho úspěchů doma i v zahraničí.“

U tvůrce „Pábitelů“, „Perličky“ a „Tanečnic“

V anketě Literárních novin jsem několikrát četl tvoje jméno. Jistě o tom víš. Jak na tebe působí, že tě kritika i veřejnost chválí?

V padesátí letech už to jen zaznamenávám a pouze mne to těší. Když mi bylo třicet, možná že bych chodil po náměstí a naparoval se. Dnes myslím jen na budoucnost, na to co chci ještě napsat, než mi to přestane myslet.

Byl jsi v cizině. Získal jsi tam zkušenosti. Budou souviset s tvoji další tvorbou?

Ale ano. V cizině teprve člověk začne vědět, proč jistě věci musí doma a pro literaturu udělat on a nikdo jiný... a jak to udělat... A potom, díky tomu, že jsem byl ve Francii, Anglii a USA, snad se mi podaří dopsat novelu „Dětské štěstíčko“. Hrdinkou je krásná čtyřicátnice, která do deseti let chodila v Brně do školy, ale potom byla v cizině a teď přijíždí na veletrh. Avšak Brno a rodný jazyk na ni zapůsobí, že možná tady zůstane.

Co bylo přeloženo z tvých knížek a co zfilmováno?

Několik povídek bylo přeloženo do ruštiny, polštiny a francouzštiny. Taneční hodiny vyjdou v Západním Německu u Suhrkamp Verlagu tenhle rok. Je to pro mne

pocita, protože u Suhrkampa vycházejí ti nejlepší světoví autoři. Do maďarštiny se překládá Perlička na dně a Pábitelé do italské. A mladí režiséři natočili několik mých povídek, které uvidíte v tomto roce pod názvem „Perlička na dně“. Většina povídek se točí s „neherci“, jak říkají režiséři. Pro mé texty jsou nejlepší obyčejní lidé, kteří však hrají svůj typ.

Proč měla tvá poslední kniha Taneční hodiny u naší kritiky takový úspěch? Víš, že obyčejný čtenář ji nepřijal tak kladně jako Perličku?

Kniha je jistým způsobem náročná na čtení, opustila tradiční (u nás) formu psaní. Ale je dost lidí, kteří ji sice hravě přečetli a přesto se jim nelíbí. Asi proto, že kniha bez předstůvek klade vedle sebe věci vznešené, někdy dokonce surové a sprosté, hned vedle něžnosti. A navíc v knize je důsledně porušována logika vyprávění, tok textu je neustále zcizován v jiný děj, který zdánlivě s přerušením nesouvisí. Nu, pokusil jsem se o experiment. Ovšem, kdo zná moji Musu, mého strýce Pepina, a měl to štěstí s tím člověkem někde pobesedovat, ten ví, že můj strýc takhle myslel, cítil, vyprávěl a jednal. Dodnes si jistě spousta

Nymburáků o něm může vyprávět, o jeho neuvěřitelných dobrodružstvích. Ať tedy i ostatní uslyší, jaká vypravěčská síla a jistě humanistické kouzlo ovanulo hospodu s krásnými slečnami, když tam strýc Pepin přišel. Nebo když pohovořil na ulicích se spoluobčany tak, jak se sluší na básníka nebo proroka. Ostatně, čteme-li pozorně Bibli, zjistíme, že je plná zrovna tak háklivých a obscénních událostí. Zrovna tak i texty mého oblíbeného spisovatele Haška. Snad si myslí někteří čtenáři, kteří s oblibou čtou zamilované romány, že v jejich knihách je choulivých scén a událostí méně? Myslím naopak. Většina světového románu trpí až pornografickou kluzkostí. Ovšem je to zahaleno všecko pečlivě do slušných vět.

Vídáme tě často v Nymburce, copak tě sem pořád táhne?

Cesta podle Labe do Píste nebo do Kovanic je mojí nejkrásnější cestou na světě. Tady klopytám o svoje mladší a chlapecká léta. Tady přemýšlím a jsem šťasten. I když jsem rodák z Brna, tady je můj rodný kraj, kouzlo procházky podle vody, kde jsem žil svůj krásný život a měl to štěstí, že dosud nejsem sirotek. V Praze se mi často stýská po Polabí. A tak za šest korun čtyřicet si kupuji jízdenku Libeň - Nymburk hl. nádraží.

Hrabalův koutek v Lesním ateliéru

MISTROVĚ PAMÁTCE

Restaurace Hájenka v Kersku udržuje (nebo lépe řečeno neudržuje) vzpomínku na zdejšího štamgasta, který ji proslavil takovým způsobem, že by z toho jiné hospody „rejšovaly miliony“, naprosto nedůstojným způsobem. Proto je chvályhodné a u Hrabalovsky bijícího srdce hřející, že Jana a Bronislav Kubovi v Lesním ateliéru Kuba v Kersku na pana spisovatele nezapomínají a dokonce mu v prodejníce zřídili samostatný koutek, v němž je možné si vybrat některou z jeho knížek, nebo třeba keramickou kočenku, fotografie a pohlednice a také Nymburského pábitel, anebo třeba jen vzpomenout na člověka, který právě v Kersku našel svůj milovaný kousek světa a inspiraci pro svoji tvorbu.

Pro příští rok tady počítají s tradiční květinovou výstavou, jež tentokrát bude věnována filmu Poštěřiny.

NAPÍŠETE NÁM O DALŠÍM DĚNÍ KOLEM HRABALA?

Zemřel Jiří Kolář

V neděli 11. srpna zemřel ve svém pražském bytě básník, výtvarník, překladatel - jeden z blízkých Hrabalových přátel už z první poloviny padesátých let - Jiří Kolář.

Narodil se ve stejném roce jako Hrabal - 14. září 1914 v Protivíně, posléze žil na Kladně a v Praze, od roku 1982 v emigraci ve Francii. Výučný truhlář se věnoval střídavě výtvarnému umění a poezii a dosahuje mezinárodních úspěchů. V roce 1990 se poprvé vrací do vlasti, o rok později je vyznamenán Řádem T. G. Masaryka. Natrvalo se nastěhoval do Prahy v devětatadesátém roce.

Jiřího Koláře jsme v Pábiteli představili v čísle 12.

Kočky v Kersku

Od 3. srpna do 29. září se v Lesním ateliéru Kuba v Kersku konala výstava **Kočka 2002**. Téměř dvě desítky předních českých výtvarníků, např. Karel Franta, Jolanta Lysková - Petržílková, Komelie Němečková, Edita Plicková, Jiří Slíva, Emma Srncová, Jana Studničková ad., přispěly k této nostalgické vzpomínce na zvířátka, která ke Kersku nerozlučně patřila - Hrabalovy kočky.

Lesní ateliér Kuba oslavil touto pěknou výstavou deset let svého trvání. Přijela mu k tomu zahrát skvělá cimbálová muzika Solán a gratulovat přišla obrovská spousta přátel. **Přejeme i my do dalšího desetiletí vše dobré.**

Fotky v knihovně

Od 2. do 30. září vystavoval v Městské knihovně v Nymburce své **fotografie Jaroslav Litomiský**. Dnes už legenda české fotografie, někdejší šéf proslulé pražské fotografické výstavní síně Fotochemy na Jungmannově náměstí, nyní trávící většinu roku na své chatě v Kersku, připravil veliký soubor snímků, jež jsou průřezem jeho tvorby. Mezi nimi je i známý snímek Bohumila Hrabala v bahenní lázni s červenou čepicí na hlavě. Škoda, že se do kolekce nevešlo víc hrabalovských záběrů.

Pijme pivo s Hrabalem

Milan Garncarz, novinář, básník a spisovatel, ale prý také již dvakrát navržený kandidát na prezidenta republiky, vydal v nakladatelství Luděk Kovář - Gumruch DTP v Praze drobnou knížtičku s názvem **Pijme pivo s Hrabalem**. Je to asi čtyřiačtyřicet krátkých postřehů ze života spisovatele a člověka Garncarzovi blízkého, ale i zachycení několika událostí, jež se odehrály až po jeho smrti, m. j. i vznik nymburského Hrabalova muzea, Klubu čtenářů B. H. a jeho akcí (setkání v knihovně, Hrabalovo Kersko).

Škoda, že autor nešel více důsledněji po nejdůležitějších událostech, nicméně každé připomenutí našeho pana spisovatele je chvályhodné. Aby, jak píše sám Milan Garncarz v předmluvě svého dílka: „*Jako v národu zůstal Kafka, Hašek nebo Baas, tak zůstne i Hrabal.*“

Také o Hrabalovi

Do týdeníku pro literaturu a kulturu **Obrsy** (34/2002) napsal Karel Aksamit ke knížce **Pijme pivo s Hrabalem** recenzi, kterou končí krásnou myšlenkou: „*Hrabal, i když se jeho jméno ztratilo z řady živých, není dosud mrtvý, přestože mnohé z toho, o čem tak sugestivně*

vyprávěl, zmizelo již s dobou, v níž žil, a bude se pomalu a jistě ponořovat do tmy čtenářského zapomnění. Budme však rádi, že jsme byli vrstevníky doby, v níž Hrabal žil, že jsme vnímali její autenticitu a že jsme poznali Hrabalovu prostou složitost a složitou prostotu.“

Kde se co šustlo

Portréty a postřehy

V nakladatelství HAK (humor a kvalita) vyšla knížka **Arnošta Lustiga a Františka Cingera „3 x 18 (portréty a postřehy)“**. Vedle setkání např. s Otou Pavlem, Milošem Formanem, ale také Jicchakem Rabinem či Che Guevarou a dalšími osobnostmi, se v knize potkává Arnošt Lustig i s Bohumilem Hrabalem.

„*Ve chvíli, kdy přijel Bohoušek Hrabal do Ameriky a vstoupil poprvé do našeho bytu na Tunlaw (obráceně čteno Walnut, tedy Ořechová), řekl: „Za války, když už jste odjeli do Terezína, náckové vyplundrovali a vypálili libeňskou synagogu. Odnesl jsem, co se dalo zachránit. Mezi tím i královskou korunu. Nosila mi víc jak čtyřicet let štěstí. Ted' bude nosit štěstí tobě.“ Řekl, aby si ji vyzvedla moje sestra a poslala mně ji do Ameriky. Což se i stalo. Je to jeden z nejhezčích darů, jaké jsem kdy dostal. Chci věřit, že mně nosila a nosí štěstí, a dokud Bohoušek Hrabal žil, ne na jeho úkor,*“ čteme ve vzpomínání.

Autíčko v polštině

Polský bohémista **Jakub Paczesniak** - při výročním setkání 1. prosince 2001 host Klubu čtenářů Bohumila Hrabala - přeložil Hrabalovo Autíčko. V únoru 2003 by ho mělo vydat nakladatelství Znak.

Postřižiny jako muzikál

V říjnu měl v Hálkově městském divadle v Nymburce premiéru **muzikál Postřižiny**. Scénář podle literární předlohy napsal Jan Jelínek, hudbu složil Jiří Beneš, režie se ujal Adolf Toman. Scénu navrhla studentka jevištního výtvarnictví pražské DAMU Adéla Houžvičková. V hlavních rolích se představí Barbara Slezáková (Maryška), Pavel Kolban (Francin) a Jaroslav Šturma (Pepin), kterého jsme už měli možnost vidět v inscenaci při založení našeho klubu. Více o muzikálu Postřižiny v příštím čísle.

Hrabal ve čtenářském maratonu

Od 31. května do 6. srpna 2002 se uskutecnil **5. ročník čtenářského maratonu nonstop čtení české a slovenské literatury ve světě**. Zúčastnili se ho lidé z dvaceti zemí Evropy a New Yorku a je potěšitelné, že se mezi čtenými světovými autory objevovalo rovněž jméno Bohumila Hrabala.

Četl ho například maďarský velvyslanec ve Švédsku Dr. Lászlo Szöke, který si vybral povídku Anděl, v Haagu předčítal ředitel tamní knihovny pan A. G. J. van Vlimmeren **Postřižiny v holandském překladu.** (mg)

DOBRÁ ZPRÁVA

CYKLOSTEZKA NAVÁŽE

Když jsme připravovali a ve spolupráci s Obecním úřadem v Hradištku realizovali turistickou stezku Po místech, která měl Bohumil Hrabal rád, doufali jsme, že bude velmi rychle napojena do další sítě cyklostezek, které v té době začaly v různých místech naší vlasti vznikat jako houby po dešti. Bohužel se tak nestalo, Kersku, i když se jedná o letitý fenomén v oblasti rekreace, se z nepochopitelných důvodů cyklostezky vyhýbaly. Nyní se ovšem tato

naše tři roky stará myšlenka jeví jako nadějná.

Představitelky volného sdružení obcí Kersko (Třebestovice, Sadská, Hradištko) - **Irena Bělohávková, starostka Třebestovic, a Cecilie Pajkrťová, starostka Sadské,** se nechaly v rozhovoru v časopise **Veřejná správa** č. 44 slyšet, že jejich sdružení si ve svém strategickém plánu rozvoje vytýčilo jako jeden z hlavních úkolů rozvoj turistiky a cykloturistiky. „Pokud

jde o budování cyklotrasy, má ji mikroregion v lesním komplexu Kersko už vlastně částečně připraveno, je třeba na ní „jenom“ udělat značení, instalovat odpadkové koše a doplnit veškeré další vybavení. Místní a milovníci jízdních kol tuto cestu znají jako Hrabalovu stezku, která návštěvníky vede okolo Hrabalova domu k restauraci, kam chodíval, a také k jeho pomníku v Hradištku, které je místem jeho posledního odpočinku. Hrabalova tradice je zde velmi živá a my samozřejmě trváme na tom, že ji musíme nejen udržovat, ale i nadále rozvíjet,“ prohlásila v článku paní starostka Pajkrťová.

Domnívám se, že by nebylo do věci, aby sdružení obcí Kersko s **Klubem čtenářů Bohumila Hrabala** navázalo úzké spojení. Určitě bude prospěšné oběma stranám. - řeh -

Cykloturistika se v Kersku provozuje i v celých rodinách.

Foto Jan Řehounek

Bytí v čase mezi Světem a Vesmírem

/Ivo Krobotovi/

„Do automatu pronikala ze salóнку v prvním patře veselá hudba a hovor, který propukal v nevázaný smích. Výtahem sjížděly z restaurace tácy se zaschlou pěnou na prázdných sklenicích...“ píše Bohumil Hrabal v povídce „Automat svět“, pojmenované podle stejnojmenného bufetu, ovšem jak se tehdy v duchu doby módně říkalo - automatu. Tento automat v přízemí však byl pouze jedním z „podniků“ rozlehlého domu, paláce, který po dlouhá léta býval vyhledávaným místem v pražské Libni.

(Historicky vzato, snad vůbec první „automat“ u nás byl ten v paláci Koruna v Praze. Uvnitř bufetu v plechové boudě, podobné telefonní, seděl ukryt zrakům veřejnosti muž a do pohárků stácel jahodový koktejl, který oproti vhozené minci nenápadně vsunoval do výdejního okénka. Američany a jejich technologie jsme předběhli o pořádný kus míle...)

Palác „Svět“ byl postaven v konstruktivistickém stylu v roce 1932 stavitelem Františkem Havlenou. Velkorysé jméno „Svět“ dostal po svém majiteli Janu Světovi a od samého počátku objekt sloužil jako společenské a kulturní centrum. V suterénu paláce byl biograf „Svět“, v přízemí prostorný bufet, v prvním patře pak restaurace a kavárna s terasou, kde se dalo tančit, z boku druhé strany knihovna, v domě exkluzivní byty s výhledem na libeňský zámeček...

„Automat Svět jsme měli s Vladimírem rádi proto, že paní Vlaštková měla vždycky dobrou náladu a ještě lepší pivo. Ale když jsme se dozvěděli o historii automatu a paláce i biografu Svět, chodili jsme na každý program. Tam, jak se říká V židech, tam byl statek a statkář se jmenoval Svět. Dupal a shledal, že

to, že se jmenuje Svět, není jen tak. Tak prodal všechno a ještě si vypůjčil a vystavěl ten palác Svět. Při premiéře biografu se hrála Poto-pa, americký velkofilm. Zatím co na plátně pršelo, jen se lilo, a Noemova archa plula prů-trží, do suterénu biografu se prodrala spodní voda Vltavy, diváci po kolena ve vodě, ale film se musel dohrát do konce. Tak statkář Svět na biografu prodělal milion korun. Zastřelil se. Teď při každém před-stavení jsou slyšet pracující pum-py. Nad restauraci je železný glóbus a nápis SVĚT. Egon Bondy, když jej Vladimír /Boudník/ vzal do biografu Svět a slyšel ty pumpy a historii, křičel do žurná-lu: Jebem ti boga tryskovego! Tři sta biografů v Praze, a jeden jedi-nej je tam, kde bydlí Vladimír! Kurva fix! A fuj a fuj! A fuj! plil a křičel, a že zrovna při žurnále, kde jsme vítali spřáteleného státníka, pořada-telé rozsvítili a vyvedli Bondyho s připomínkou, že jeho křik by mohl mít pro celý svět nezodpovědné následky...“ píše Bohumil Hrabal v novele „Něžný barbar“. To bylo na počátku 50. let... v roce 1959 byl palác znárodněn ve prospěch České pojišťovny a poté převeden do vlastnictví státu. Biografu se dostalo nového názvu „kino Dukla“, ale pumpy v podzemí vodu od-čerpávaly stále dál stejným způsobem. Důvo-dem čerpání byla vlastně naprasklá ohromná ocelová vana, ve které je celý palác svými zá-kklady posazen. Pískové podloží v přítomnosti nedalekého ramene v minulosti tak často zde rozvodňované Vltavy nebylo asi tím nejvhod-nějším stavebním místem...

Svěráznou atmosféru automatu Svět popsal Bohumil Hrabal několikrát, s přáteli tu vypil „na stojáka“ nejedno pivo, jak by dnes potvrdil filosof Egon Bondy. Konec konců, Bohumil Hrabal od Světu bydlel nedaleko, do ulice Na hrázi to měl odtud necelé tři minuty... V roce 1964 Hrabalovu povídku „Automat svět“ zfilmovala mladá režisérka Věra Chytilová v rámci

celovečerního povídkového filmu „Perlička na dně“. V autentickém prostředí výčepu bufetu tu „hraje“ sám sebe dělník a grafik Vladimír Boudník a spolu s ním kelnerka a výčepní paní Vlaštková. Hned v úvodních sekvencích se mihne i Bohumil Hrabal... V roce 1966 byl podle povídky „Automat svět“ nazván i výbor z dosavadní prózy Bohumila Hrabala doplněný kolážemi Jiřího Koláře. V automatu III. cenové skupiny se točila desítky Staropramen v restauraci II. cenové skupiny to byl již plzeňský Prazdroj.

V letech sedmdesátých se z automatu Svět díval na svět den co den prismatem půllitru piva se strniskem vousů invalidní železničář... Byl jedním z onoho množství

stálých anonymních zákazníků výčepu, pro které denní dávka alkoholu se stává nevyhnutelnou nutností k přežití bezbřehých dní. Postavu beznohého, o berlích, pana Aloise v ošuntělém dlouhém modrém „kabátě s knoflíky od dráhy“ ve své písni nazvané „Balada o zadýchaných očích kulhavého posunovače“ zachytil písničkář Vlasta Třešňák. Zanedlouho po jejím vzniku byl po Chartě 77 Vlastimil Třešňák donucen k emigraci. Železničář se časem vytratil, zemřel.

„A zase jsme stáli a vestoje jsme pili nádherná piva v automatu Svět a zase jsem uzřel na Vladimírově tváři ten úsměv... zadíval se přes moje ramena... tam k pasáži vedoucí ke kinu Svět... A já jsem se otočil a díval jsem se tam, kam se díval Vladimír, a viděl jsem, jak cikánečka špendlíkem ryje do barvou natřené stěny ze skla jakési klikiháky... A Vladimír přinesl dvě sklenice piva a vyšli jsme se sklenicemi do pasáže, a co jsme viděli, to s námi zatřásl. Vladimír, když upil, sklenice mu jekotala o zuby, tak parádní byl ten gigantický obraz tisíce lidskýma rukama vyrytý do skleněné stěny zvenčí natřenou bílou barvou, na které děti a milenci, návštěvníci kina, pod dojmem několika let penízem nebo nožem, špendlíkem nebo hranou rtěnky celou stěnu pokryli znaky a znameními, monogramy a vzkazy, většinou ale kaligraficky vykreslené jen tak, jako když v zamyšlení si čáráte na okraj novin nebo školního sešitu... Vladimír rozpráhl ruce i s pultírem a prohlásil, že jak sežene peníze, koupíme tu skleněnou desku, to okno magacinu automatu Svět, a odneseme tu krásu domů. A taky ano, když jsme sehnali tisíc korun a druhý den jsme přišli, Vladimír už z prahu pasáže vydal svůj vítězný smích... A když jsme došli k magacinu automat Svět, natěrač v pokleku emailovou barvou pečlivě fládrolal a zamazával poslední klikiháky a celá ta skleněná stěna byla bílá jako plátno našepsované a připravené jak tabula rasa, aby všechno začalo znovu.“

Možná by si Vladimír Boudník /kdyby ještě dnes žil/ mohl po roce 1989 celý i když notně zhátralý (po dobu padesáti let nebyly v domě provedeny téměř žádné opravy, dokonce jen část bytů má elektrickou síť na 220 voltů !) palác Svět koupit. Jeho majitelem se

tehdy stalo ministerstvo privatizace. Po řadě následných odprodejí se nakonec palác Svět stal v roce 1998 majetkem společnosti italského podnikatele Antonia Crispina. Jeho záměrem bylo vystěhovat stávající nájemníky a palác i se zatopeným a zborceným kinem přeměnit na hotel. Nájemníci bytů domu sdužení ve společnosti Svět s tím však nesusouhlasili a nesusouhlasí dodnes... a tak nový majitel do domu neinvestoval zatím ani korunu. Dům, ve kterém z bývalého společenského centra Libně dlouhá léta nic nefunguje, se pozvolna začal rozpadat nájemníkům před očima. Nejen fasádu... Do zcela zdevastovaného a zvenčí prkny zatlučeného automatu už dávno nepronikla ze zpusťšeného salóňku v prvním patře žádná veselá hudba a žádný hovor, který by propukal v nevázaný smích. Zarezlým výtahem dávno nesjíždějí z restaurace tácy se zaslchlou pěnou na prázdných sklenicích... dávno rozmlácených. To už je parafráze slov textu Bohumila Hrabala.

Letošní srpnová povodeň /13.-14.srpná 2002/ zasadila domu, zdá se, poslední smrtelnou ránu. Po opadnutí záplavových vod vítalo po návratu obyvatele „Světa“ oznámení: „Z důvodů statické nestability a možnosti šíření nakažlivých chorob není dům zpřístupněn.“ Až ke konci srpna vydal městský úřad povolení k návratu nájemníků. Správce objektu /zástupce majitele - realitní kancelář/ ale odpojil elektřinu i další přípojky a dům se stal neobyvatelným... dřevěné podpěry vysutého průčelí obstoupily dům. Majitel prostě využil a zneužil povodňové situace. Ke svým původním plánům?

Často jezdím na Moravu, rád se toulám Brnem, v Židenicích ulicí Balbínovou zajdu si až k nízkému malému domku č. p. 47, kde se v roce 1914 narodil Bohumil Hrabal, s oblibou procházím uličkami centra města... A vždycky, když mě přepadne chuť na něco obyčejného k snědku, na pivo jen tak na stojáka, na desítku Starobrnno, na společenství obyčejných lidiček... pak kousek od Náměstí svobody v Kobližné ulici vítá mě po drahá léta „bufet Vesmír“. Jako zázrakem a téměř v nezměněné podobě interiéru, klientely širokého spektra od studentů... přes lehce diskordantní vzdělance... po somráky a bezdomovce /štampasty nevyjímaje/

i sortimentu jídelničku... proplovává společenská i „kulturní“ komunita bufetu Vesmír časem světa, ba dokonce vesmírem... a jeho žlutá čtyřcípá hvězda ve znaku je stálíci na rozbořeném moři přílivu a odlivu podnikatelských záměrů pronajatých prostor...

„Automatem vesmír“ možná pojmenuje svoji povídku ještě neznámý spisovatel, který se narodí v Praze a dožije v Brně.

Vždy se mi nabízelo srovnání tehdy ještě na konci sedmdesátých let minulého století fungujícího pražského Světa a brněnského Vesmíru. Rozdílů téměř, zdá se, nebylo. V době reálného socialismu přízračné estetiky, přibližně stejného průměru výdělku /mzdy/ klientely i jednotného /co do kvality a názvu/ sortimentu /včetně ceny/... ani na ničem téměř nezáleželo. Provozovatelem byl národní podnik RaJ, vlastníkem domu stát, který se o něj příliš nestaral, a zákazníkem občan Československa. Vše jaksi samovolně fungovalo... Vlast žila mezi XV. a XVI. sjezdem KSČ... jak píše někde Egon Bondy... a národ chlastal a pouštěl si Humoresku, doplnil Bohumil Hrabal.

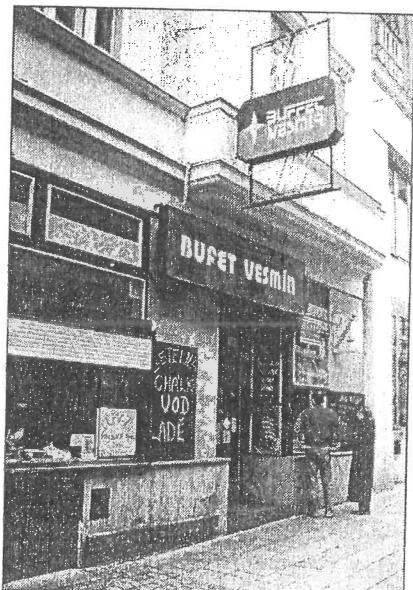
Desítka pivo často za moc nestála /vařila se snad mnohdy z nějakých starých košťat/, ale cenově byla dostupná /1,70 Kč/ všem... hygiena leccos překousla (McDonalds se svými hamburgery byl naprosto neznámým příznakem imperialismu)... a bufetů bylo po českých městech jako korálků na šňůrkách navlečených.

Pražský noblesní Svět však byl zrozen, povstal kdysi na místě malého libeňského venkovského statku... brněnský všednodenní Vesmír se zrodil v přizemí obyčejného činžovního domu. Svět splnil své historické poslání a zaniká, Vesmír je součástí univerza a jako takový je nezničitelný. Aby všechno mohlo začít znovu.

Bytí v čase mezi světem a vesmírem...

Tomáš Mazal
Semín, 16. XI. 2002

PS: „Good-bye, Světe?“ říkám si, když den co den jdu kolem smutně osiřelého a omšelého libeňského paláce... „Good-bye, světe?“ říkám si, když mě den co den z médií obkličují tísnivé události naší planety... Ale sám pro sebe si z hlubin duše s nadějí odpovídám: „Potkáme se ve vesmíru... setkáme ve Vesmíru!“

Literární kabinet Bohumila Hrabala

Čtvrtého září 1999 byl v Městské knihovně v Nymburce otevřen Literární kabinet Bohumila Hrabala. Je přístupný každému zájemci, kterého zajímá osobnost a dílo tohoto světového spisovatele. Soustředí se jak díla z jeho tvorby, tak i knihy, které se zabývají osobou a dílem Bohumila Hrabala.

Abychom čtenářům nebo badatelům usnadnili jejich případné hledání, přinášíme bibliografický seznam díla Bohumila Hrabala a knih o B. Hrabalovi a jeho díle, které jsou v knižním fondu kabinetu..

Dílo Bohumila Hrabala

Perlička na dně, Československý spisovatel, Praha, 1963

Pábítel, Mladá fronta, Praha, 1964

Taneční hodiny pro starší a pokročilé, Československý spisovatel, Praha, 1964

Ostře sledované vlaky, Československý spisovatel, Praha, 1965

Inzerát na dům, ve kterém už nechci bydlet, Mladá fronta, Praha, 1965

Automat svět, Mladá fronta, Praha, 1966

Toto město je ve společné péči obyvatel, Československý spisovatel, Praha, 1967

Bohumil Hrabal uvádí..., Mladá fronta, Praha, 1967

Morytáty a legendy, Československý spisovatel, Praha, 1968

Postřiziny, Československý spisovatel, Praha, 1976

Slavnosti sněženek, Československý spisovatel, Praha, 1978

Krasosmutnění, Československý spisovatel, Praha, 1979

Každý den záprak, Československý spisovatel, Praha, 1979

Kluby poezie, Mladá fronta, Praha, 1981

Harlekýnovy milióny, Československý spisovatel, Praha, 1981

Domácí úkoly z pilnosti, Československý spisovatel, Praha, 1982

Hovory lidí, Československý spisovatel, Praha, 1984

Život bez smokingu, Československý spisovatel, Praha, 1986

Městečko u vody, Československý spisovatel, Praha, 1986

Můj svět, Československý spisovatel, Praha, 1988

Klíčky na kapesníku (interview - román), Panorama, Praha, 1989

Tři novely, Československý spisovatel, Praha, 1989

Příliš hlučná samota, Odeon, Praha, 1989

Chcete vidět zlatou Prahu, Mladá fronta, Praha, 1989

Ročenka Technického magazínu 3, SNTL, Praha, 1989

Kdo jsem, Pražská imaginace, Praha, 1989

Hlučná samota - pocta Evaldu Schormovi, divadelní program, Divadlo bez zábradlí, 1989

Listopadový uragán, Tvorb, Praha, 1990

Obsluhoval jsem anglického krále, Československý spisovatel, Praha, 1990

Klíčky na kapesníku, Práce, Praha, 1990

Literární revue 3/90, Československý spisovatel, Praha, 1990

Literární měsíčník 2/90, Československý spisovatel, Praha, 1990

Literární revue 4/90, Československý spisovatel, Praha, 1990

Kouzelná flétna, Československý spisovatel, Praha, 1990

Bambino di Praga, Barvotisky, Krásná Poldí, Československý spisovatel, Praha, 1990

Schizofrenické evangelium, Melantrich, Praha, 1990

Něžný barbar, Odeon, Praha, 1990

Svatby v domě, Československý spisovatel, Praha, 1990

Městečko, kde se zastavil čas, Odeon, Praha, 1990

Ponorné říčky, Pražská imaginace, Praha, 1990

Krajina, Pražská imaginace, Praha, 1990

Vita nuova, Československý spisovatel, Praha, 1991

Povídky o Zlaté Praze, Pražská imaginace, Praha, 1991

Růžový kavalír, Pražská imaginace, Praha, 1991

Proluky, Československý spisovatel, Praha, 1991

Slavná Vantochova legenda, Nejmenší Nezávislé Nakladatelství, Praha, 1991

Židovský svícen, Pražská imaginace, Praha, 1991

Ztracená ulička, Melantrich, Praha, 1991

Atomová mašina značky Perkeo, Práce, Praha, 1991

Jarmilka, Pražská imaginace, Praha, 1991

Poupata, Mladá fronta, Praha, 1992

Křik, Nejmenší Nezávislé Nakladatelství, Praha, 1992

Aurora na mělčině, Pražská imaginace, Praha 1992

Báseň, Pražská imaginace, Praha, 1992

Večerníčky pro Cassia, Pražská imaginace, Praha, 1993

Rukověť pábítelského učně, Pražská imaginace, 1993

Pábení, Pražská imaginace, Praha, 1993

Texty, Pražská imaginace, Praha, 1994

Nymfy v důchodu, Pražská imaginace, Praha, 1994

Historický a poetický průvodce, Stanislav Klos, Nymburk, 1995

Domácí úkoly, Pražská imaginace, Praha, 1995

Naivní fuga, Pražská imaginace, Praha, 1995

Dopisy Dubence, Pražská imaginace, Praha, 1995

Pojízdná zpovědnice, Pražská imaginace, Praha, 1996

Bibliografie - Dodatky - Rejstříky, Pražská imaginace, 1997

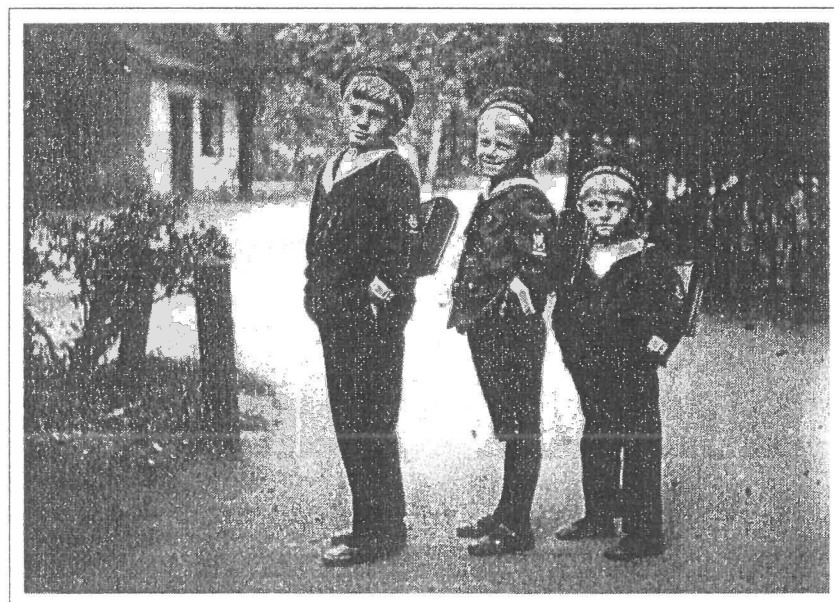
Já si vzpomínám jen a jen na slunečné dny, Stanislav Klos, Nymburk, 1998

Total Fears, Twisted Spoon Press, Prague, 1998

Kafkárna, Pražská imaginace, Praha, 1994

Obsluhoval jsem anglického krále (divadelní program), Národní divadlo, Praha, 1998

Bud'te tak hodná, vytáhněte rolety, Triton, Praha, 1999

Krásnou pohlednici vydalo město Nymburk pro Klub čtenářů Bohumila Hrabala. Jsou na ní Bohumil Hrabal, Václav Nevyhoštěný a Slávek Hrabal v den, kdy šel Slávek poprvé do školy. Fotografie byla pořízena v roce 1923 a Hrabalovo muzeum ji získalo od rodiny pana Nevyhoštěného.

Knihy o Bohumilu Hrabalovi a jeho díle

- Kliment, Alexandr: Mluvíme stejnou řečí, Československý spisovatel, Praha, 1962
- Pick, Jiří Robert: Hovory s veverka, Československý spisovatel, Praha, 1963
- Nová setkání, Odeon, Praha, 1966
- Podoby, Československý spisovatel, Praha, 1967
- Jungmann, Milan: Obléhání Tróje, Československý spisovatel, 1969
- Pytlík, Radko: Malá encyklopedie českého humoru, Československý spisovatel, Praha, 1982
- Pytlík, Radko: Bohumil Hrabal, Československý spisovatel, Praha, 1990
- Krejcarová, Jana: Clarissa a jiné texty, Concordia, Praha, 1990
- Pohorský, Miloš: Zlomky analýzy, Československý spisovatel, Praha, 1990
- Hrabaliana, Prostor, Praha, 1990
- Červenka, Miroslav: Styl a význam: Studie o básnících, Československý spisovatel, Lidové nakladatelství, Praha, 1991
- Malinová, Renata: Obdivuhodný člověk, Profil, Ostrava, 1991
- Jankovič, Milan: Nesamozřejmost smyslu, Československý spisovatel, Praha, 1991
- Lederer, Jiří: České rozhovory, Československý spisovatel, Praha, 1991
- Richterová, Silvie: Slova a ticho, Československý spisovatel, Praha, 1992
- Hvízdala, Karel: České rozhovory ve světě, Československý spisovatel, Praha, 1992
- Chvatík, Květoslav: Melancholie a vzdor, Československý spisovatel, Praha, 1992
- Vávra, Stanislav: Snovidění, Pražská imaginace, 1992
- Rothová, Susane: Hlučná samota a hořké štěstí Bohumila Hrabala, Pražská imaginace, Praha, 1993
- Černý, Václav: Eseje o české a slovenské próze, Torst, Praha, 1994
- Kladiva, Jaroslav: Literatura Bohumila Hrabala, Pražská imaginace, Praha, 1994
- Gallo, Roman: Gen: 100 Čechů dneška, 3. díl, Fischer, Praha, 1995
- Marysko, Karel: Dílo Karla Maryska, 9. sv., Pražská imaginace, Praha, 1995
- Marysko, Karel: Dílo Karla Maryska, 10. sv., Pražská imaginace, Praha, 1996
- Blažkovi: Stopy blesku: česká povídka 90. let, Vera, Praha, 1996
- Jankovič, Milan: Kapitoly z poetiky B. Hrabala, Torst, Praha, 1996
- Bibliografie - Dodatky - Rejstříky, Pražská imaginace, 1997
- Zgustová, Monika: V rajské zahradě trpkých plodů, Mladá fronta, Praha, 1997
- Pytlík, Radko: A neuvěřitelné se stalo skutekem, Emporius, Praha, 1998
- Bohumil Hrabal v fotografii, Swiat literacki (Polsko), 1998
- Pytlík, Radko: Koridor smrti Bohumila Hrabala a jiné záhady, Emporius, Praha, 1998
- Řehounek, Jan: Bohumil Hrabal a jeho městečko, kde se (bohužel) nezastavil čas, Stanislav Klos, Nymburk, 1998
- Vávrová, Alena: Soukromá Hrabaliana, Veslo, Františkovy Lázně, 1998
- Pilař, Martin: Underground, Host, Brno, 1999
- Solovjev, Jan: Okamžiky s Hrabalem, Albert, Boskovice, 1999
- Anderle, Jiří: Ani mráčku na obláčku s Bohumilem Hrabalem, Galerie Honor, Praha, 1999
- Hlinka, Jiří: Nevyjasněná úmrtí, The World Circle Foundation, Praha, 1999
- Vlastivědný zpravodaj Polabí 33/1999, Polabské muzeum, Poděbrady, 1999
- Pytlík Radko, The Sad King of Czech Literature Bohumil Hrabal, Emporius, Praha, 2000
- Buřičová, Lenka: B. Hrabal ve světě populární literatury, diplomová práce - Univerzita Karlova, Praha, 2000
- Pytlík, Radko: Fenomenologie humoru, Emporius, Praha, 2000
- Sainer, Vladimír: Pohledy pro Bohumila Hrabala, Vladimír Kvíz a Vega-L, Nymburk, 2002
- Haň'a press, čísla 3, 4, 5, 8, 9, 13, 14, 15, 16

Nymburský pábitel, čísla 0 - 15

Jedna z výstav o Bohumilu Hrabalovi v Lesním ateliéru Kuba

Postřižinské pivo doladilo jazzový večer

Kroměříž - Příjemný večer s poetickým programem připravil pro své příznivce Jazz club Kroměříž na neděli 8. prosince. Historická klenba restaurace Klubu Starý pivovar rezonovala pod náporem fascinující jazzové muziky formace Vivat Cruz.

S nápadem „okořenit“ program džezového večera živým čtením úryvků z nesmrtelného díla spisovatele Bohumila Hrabala přišel už v listopadu člen Klubu čtenářů Bohumila Hrabala Mirek Karásek, žijící v Kroměříži. Nejprve to u rady jazz klubu vyvolalo úsměv, ale pak kdosi řekl - proč ne. „Sežeň ochotného člověka a můžeme změnit režii večera.“ Když se nápad ujal, už tu byl další: „Co kdybychom na „hrabalovském“ večeru prodávali Postřižinská piva z nymburského pivovaru?“ To už byl těžší kalibr, protože se široko daleko toto pivo neprodává. „Když to zajistíš, budou se prodávat.“ Naštěstí ve městě, prosyceném kulturou, nebyl velký

problém přesvědčit tři zkušené ochotníky k uměleckému čtení prózy. To snad větší problém byl vybrat, co se bude číst. Návrhů, ze kterých knihůk, bylo asi dvacet. Postupně se redukovaly na tři úryvky. Večerní kurz, Smrt pana Baltisberga a z knihy Jana Řehounka Městečko, kde se (ne)zastavil čas o udělení čestného občanství královského města Nymburka. Dušan Pšenko, Antonín Nejezchleb a Klára Blažková propůjčili své hlasy hrabalovským figurkám a tak před posluchači oživali Francin, jeho žena, strýc Pepin, pan Hyrman a jeho laškovující gurmánská manželka, reprezentanti pojišťovny a další. Volba těchto tří čtenářů byla velmi šťastná. Rozdali si role a poctivému zkoušení věnovali čtyři večery. Stálo to zato.

Realizace nápadu s nymburským pivem rovněž nebyla přímočará. V pivovaru nám šéf obchodního úseku sdělil, že nejbližší sklad je Boskovicích a dal telefon na vedou-

cího. Pak se už domlouvalo které druhy a kolik beden a jak je dovezeme, aby byla atmosféra dokonalá.

Večer klapl na 105 procent. Hudba předváděla brilantní souhru a rozehnala chmury z blízkého pracovního pondělí i z tuhého mrazu, který venku panoval. V pauzách zasedli k mikrofonům „čtenáři“ a přenesli přítomné z džezového opojení tu do Kerska, tu na starobylém náměstíčku rozhybali postavy poctivých živnostníků a nebo na Velkou cenu do Brna přímo k Farinovým zatáčkám. Kdo právě neměl v ruce sklenici s Boganem, Postřižinským, Zlatovarem či Francinovou desítkou, ten usilovně tleskal, protože to bylo opravdu nádherné.

Nedělní večer, ač venku mrazivý, v Klubu Starý pivovar v Kroměříži byl pohodový - a jak by řekl pan doktor z Postřižin: byl velice uvolněný a poetický.

Miroslav Karásek
(karasek@tydenik-km.cz)

Na výročním setkání jsme si povídali

Vzhledem k tomu, že se na výročním setkání schází poměrně málo lidí, stalo se již tradicí, že se koná v prostorách Městské knihovny v Nymburce. Nejinak tomu bylo i v sobotu 30. listopadu, kdy se do pohostinných prostor knihovny sjely asi tři desítky členů klubu. Zarážející skutečností je, že domácí - Nymburští, byli ve velké menšině a neohlížejíce se na špatné počasí a vzdálenost se naopak dostavili přátelé z Jičína, Českých Budějovic a České Lípy, Plzně a dalších dalekých míst. Dokonce jsme mohli přivítat hosta z Polska - pana Riszarda Dykcika ze Zarowa. Bohužel nepřišli ani pozvaní hosté, kteří měli v programu setkání zaujmout místo referujících - omluvili se zčásti pro pracovní zaneprázdnění, zčásti pro nemoc. I přesto jsme strávili velmi příjemné a pěkné odpoledne.

Děvčata z knihovny vstávala kvůli přípravě už o čtvrté hodině ránní, aby napakla vynikající zákusky, vánočky, bábovky a připravila spoustu druhů jednoústek (nebo, chcete-li, jednohubek), vařila kávu a čaj a nabízela víno - krátce řečeno: péče „eňo ňuňo“. Nymburský pivovar dodal laskavě třináctku pěnivého Bogana, Vašek Vorlíček přivezl lahev višňovice, jejíž kvalitu nemohu, jsa nepiják, dosvědčit, ale všichni, kdo si zavdali, se tvářili náramně znalecky a spokojeně.

Nakonec jsme museli konstatovat, že se vůbec nic nestalo, že nemáme tentokrát žádného hosta - baviče, protože jsme měli celé odpoledne na povídání, vzpomínání a diskuse o našem Hrabalovi, literatuře, plánované činnosti Klubu čtenářů B. H. a došlo i na veselé historky nejen z natáčení.

Naplánovali jsme jarní setkání - Hrabalovo Kersko, které se uskuteční - poznačte si červenou tužkou do kalendáře, ale pozor, do toho správného, na rok 2003! - v sobotu 24. května. Program vychází z dramaturgie Lesního ateliéru Kuba, na jehož zahrádce se Hrabalovo Kersko díky laskavosti Jany a Bronislava Kubových pravidelně odehrává, kde je připravena výstava z natáčení filmu Postřižiny. Očekávají se vzácní hosté - protagonisté filmu a opět stovky účastníků. Bude samozřejmě i soutěž pro účastníky,

Takhle jsme diskutovali a bylo nám dobře.

mnozí by si přáli zase přívoz přes Labe - určitě to bude pěkné. Jen vás všechny prosíme, máte-li své známosti „tam nahoře“ (a nemyslím tím vládu, parlament či stranické sekretariáty), přimlouvejte se, aby nám zařídili opět pěkné počasí.

Hovořili jsme o vydávání Nymburského pábitele a tady bych se chtěl zase obrátit s prosbou na vás všechny, naše čtenáře: pište nám! Informujte nás o všem na téma Bohumil Hrabal, co se děje u vás a ve vašem okolí, co kde pořádají, co kde vyšlo za tiskoviny, články, jaké knihy byly vydány..., ale také vydoľujte z paměti své vzpomínky a zážitky. Všechno, co bylo vydáno v tištěné podobě rovněž přivítáme k zařazení do Literárního kabinetu. V dnešním čísle Pábitele je zveřejněna bibliografie kabinetu, a tady bych chtěl připomenout: pokud byste někde měli možnost získat nějakou knihu, která nám chybí, například v antikvariátu, kupte ji. Vždyť nemáme ani všechny díly Sebraných spisů, což je samozřejmě škoda.

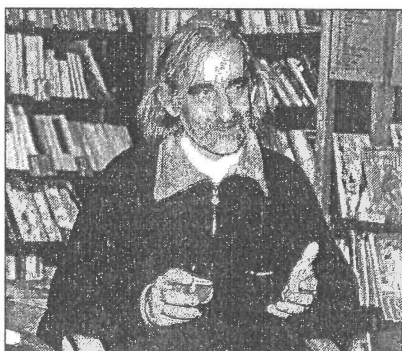
V proudu povídání jsme se dostali k tématu, proč nás v Klubu čtenářů B. H. nejsou tisíce. Vždyť před rokem 1989 se stávaly před knihkupectvími na Hrabala celonoční fronty a vycházely desetitisícové náklady, z nichž se nic nedostalo do laciného výprodeje, jak je tomu nezřídka nyní. Bohužel, musíme konstatovat, že dnes je Hrabal uznávanější v zahraničí nežli doma. Potvrdil to i pan Dykcik, který se zabývá divadlem, podobně jako Petr Drholec i divadlem jednoho herce, a Hrabala již vícekrát inscenoval. „Hrabal je v Polsku velmi populární a vydání jeho knížek jsou vždy hned rozebrány,“ řekl. Zmíněný českobudějovický herec Petr Drholec, jehož „jednomužné“ skvělé podání Příliš hluché samoty jsme měli možnost v devětatadesátém zhlédnout a který slibil napřesrok přijet s Tanečními hodinami, vyprávěl, jak hraji Hrabala pro středoškoláky. Paní profesorky

češtiny toho využívají, neboť takové divadelní představení je daleko účinnější, nežli suché povídání o autorovi ze školního stupínku. „Přišli za námi po představení kantorky a říkaly: *Dobrý! Udělejte i nějakého jiného autora.* A já jim říkám: *Kurva, a co budete dělat vy?*“

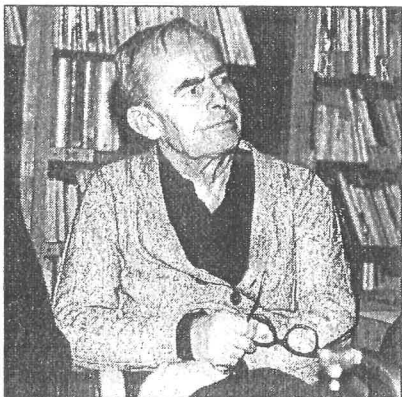
S potěšením jsme konstatovali, že informační tabule je už v Kersku před Hrabalovou chatou, a tak už nebudou kolemjdoucí obtěžovat současné majitele všetečnými dotazy a nemístnou pozorností. Tomáš Mazal přidal k tomuto místu jednu hezkou historku. Jednou seděl pan Hrabal na zahrádce a před vrátky zastavil na úzké cestě autobus. Z něj se vyhrnulý děti a paní učitelka povídá: „*Mistře, nezlobte se, ale my jsme jeli do Přerova nad Labem se podívat na skanzen a na divokou svini, ale oni měli zavřeno!*“

Z knihovny jsme se vytráceli postupně, podle délky cesty domů, únavy a „podepsané propustky“. Zdravé jádro však zůstalo nad rozpitými lahvemi ještě hodně dlouho... Tak zas v Kersku nashledanou. A všechno nejlepší do nového roku.

- řeh -

Riszard Dykcik vyprávě o vztahu Poláků k Hrabalovi.

Milan Garncarz byl na setkání klubu poprvé.

Zpravodaj Klubu čtenářů Bohumila Hrabala Nymburský pábítel č. 15 - 10. ledna 2002. Registrace: MK ČR E 10887. Vydavatel: Městská knihovna, Palackého 1749, 288 02 Nymburk, tel. 325 512 723. Šéfredaktor: Jan Řehounek, tel. 603 238 523, Všechlapská 1666/6, 288 02 Nymburk. Grafické zpracování: Vladimír Kvíz, Ječná 26, 288 02 Nymburk, tel. 603 415 060, www.kviz.nymburk.cz, e-mail: kviz@nymburk.cz. Tisk: Tiskárna Jiří Blecha, Potoční ul., Nymburk, tel. 325 513 025. Pro členy Klubu čtenářů Bohumila Hrabala zdarma, volně prodejné výtisky 10 Kč. Náklad 150 ks.